

Марио Кроненберг

Страстни ноци

Отпускам тялото си във ръцете на нощта,
до твоето – във ритъма любовен
Изпивам твоя дъх с безумието на страстта,
и ненаситен съм във порива греховен

Сетивата ми се молят за наслада –
за допира с пещта на твойта нежност
Това е тя – жадувана награда
Телата вкопчени са цяла вечност

Изплъзваш се ти – влажна, уморена
Ръцете ти отново ме обгръщат
Задъхана пак влюбено изстена,
и устните ти пак при моите се връщат

Свещта угасна, но желанието не заспива
Напука се от жажда пак душата
До сутринта вулканът на страстта изстива,
и нежно се докосват пак телата...

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11965>]